

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Harold Robbins and Junius Podrug

THE DECEIVERS

Copyright © 2008 by Jann Robbins

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-831-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Harold Robins

i Džunijus Podrug

PREVARA

Prevela Nataša Andrić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

Za Meta Kimbera

Zahvalnica

Mnogi ljudi doprineli su pisanju ove knjige. Pome-
nuću samo neke od njih: Džen Robins, Hildegard
Kriše, Robert Glison, Erik Rab, Melisa Frejn, Eli-
zabet Vinik i Nensi Vajzenfeld.

Kada je preminuo 1997. godine, Harold Robins je za sobom ostavio bogato nasljedstvo u idejama za romane i započetim radovima. Zadužbina Harolda Robinsa i njegov urednik radili su s pažljivo odabranim piscem na organizovanju i završavanju ideja Harolda Robinsa kako bi ovaj roman, inspirisan njegovom briljantnom sposobnošću pripovedanja, bio veran Robinsovom stilu.

Tama će se spustiti na narod Kambodže. Biće kuća, ali ne i ljudi u njima. Biće puteva, ali ne i putnika. Zemljom će zavladatai bezbožni varvari. Krv će se toliko liti, da će kvasiti stomake slonova. Samo će gluvi i nemi preživeti.

DREVNO KAMBODŽANSKO PROROČANSTVO

(Nik Danlop – *Iščezli dželat, putovanje u srce polja smrti*)

1.

PNOM PEN, KAMBODŽA

Zovem se Medison Dupre. Svi me zovu Medi. Po glavi mi se vrtela rugalica *Zoveš se Mad*,* iako je nisam čula od ranog detinjstva. Sada me je ponovo opsedala, dok sam šljapkala po prljavoj vodi, u tamnoj uličici, užasnuta činjenicom da sam oduzela nečiji život.

Nalazila sam se u nepoznatom gradu, gradu koji se visoko plasirao na listi najopasnijih mesta na svetu. Znala sam da niko neće verovati mojim tvrdnjama da sam ubila u samoodbrani. Užasavala sam se policije. Čuvari reda i zakona u ovoj malojoj i siromašnoj zemlji nisu „štitali i služili“ građane. Jednom rukom su držali pištolj, a drugom tražili mito – a ja nisam imala dovoljno novca da izbegnem optužbu za ubistvo.

Ovo je bio pakleni dan, Mad. Ti zbilja umeš da se zabavljaš.

Drugačija osećanja bi me prožimala, verovatno nešto kao blagi električni udari, da sam bila kod kuće u Njujorku i sedela na kauču, s čašom merloa u ruci. Nije mi zameriti, prvi put sam nekog ubila. Ali sada se u mojoj glavi nisu stvarale

* Igra rečima. Ime *Maddy* (Medi) podseća na reč *muddy* (blatnjav). „Your name is mud“ je stara američka rugalica. (Prim. prev.)

pomena vredne misli o onom što sam učinila. Dosledno sam ih potiskivala. Jedno je sigurno, taj čovek je bio svinja. Neko hrabriji, poput Tonija Soprana, rekao bi da je dobio ono što je zaslužio. Ja nisam hrabra.

Zašto baš ja, gospode!

Sve je otišlo dodavola, na mestu na kom uopšte nije trebalo da budem, ali očajanje nas ponekad natera na bezumna dela. U svakom od nas se krije dugme za paniku, tačka u kojoj i neodlučniji eksplodiraju od straha i uzvrate udarac.

Bila sam uplašena i mokra. Veoma uplašena i mokra do gole kože. Kiša u Kambodži ne rominja i ne pljušti – ona lije s neba, kao iz kabla. Bilo mi je drago što je sprala krv s mog ponča i što mi olakšava skrivanje. Neupadljivost je, u ovom trenutku, bila imperativ opstanka. Boja kože me je odavala kao zapadnjakinju, ali je u Pnom Penu – što sam ja izgovarala kao *p-nom-pen* – postojala stalna kolonija bezbrižnih mladih belaca predanih kurvanju i drogiranju iz mesta poput Feniksa, Sidneja i Londona. Ljude koji napuste svoju zemlju, da bi živeli u nekoj drugoj zovemo „iseljenicima“. U Kambodži, zemlji u kojoj je svaka vrsta seksa bila dostupna za novac, zvali su ih „sekseljenicima“.

I upravo sam ucmekala jednog od tih kopilana, sekseljenika koji se izživljavao na dečici.

Ja sam tridesetogodišnja poslovna žena, stručnjak za antikvitete iz Njujorka. Posao me je doveo u ovaj zabiti kutak Dalekog istoka. Prljav posao. Poslata sam u tajnu misiju da prikupim informacije o kriminalcima koji pljačkaju arheološka nalazišta, iako nisam bila ni policajac niti detektiv, već samo stručnjak za umetnost. Tuđom voljom sam završila u gradu koji je ličio na predgrađe pakla. Zaglavila sam u njemu zato što sam bila isuviše bez para da odbijem čak i tako opasan posao.

Donedavno sam imala sve – sjajno plaćen posao, luksuzni apartman na Menhetnu, orman pun skupocenih cipela, haljina

Prevara

i nakita iz prestižnih lokala na Petoj aveniji. Ostala sam bez igde ičega. Zbog toga lutam po kišom zasipanom *p-nom-penu*, okrvavljenih ruku...

Mudri ljudi savetuju da ne kupujete hranu kad ste gladni, zato što tad kupujete sve što vam padne pod ruku. Isto pravilo važi za prihvatanje opasnog posla kad ste švorc.

U kambodžansku prestonicu sam došla kako bih pomogla da se prekine pljačkanje i krijumčarenje umetničkog blaga iz ove male, siromašne zemlje trećeg sveta. Uspeh na Dalekom istoku bi mi pružio priliku da ponovo izgradim svoj život, povratim izgubljene poslovne pozicije u otmenom svetu poznavalaca neprocenjivih antikviteta, obnovim narušeni ugled i napunim ispražnjeni bankovni račun.

Rukovodila sam se isključivo dobrim namerama, ali me to neće izbaviti od optužbe za ubistvo.

Šljapkala sam po prljavoj kišnici. Koraci su mi bili brži od misli. Ulice su se, na ovakvoj kiši, punile đubretom i svakakvom prljavštinom. Gnusna nečist bi brzo zapušila odvođe. Pnom Pen je bio okrutno mesto, prljavo i kaljavo, neprijateljski nastrojeno prema strancima. Malo svetskih gradova se moglo podičiti tolikom količinom nasilja.

Bestidni seks je ostavljao najupečatljiviji utisak na posetioce. Ponuda je bila veoma raznolika – od prestarelih i izraubovanih dvadesetogodišnjakinja, kurvi za dva dolara, do tri-naestogodišnjakinja koje su pomagale porodični budžet, šireći noge pod turistima, koji su prešli pola sveta da bi umočili patke u pičkice zbog kojih bi kod kuće gulili od dvadeset godina do doživotne po kazamatima.

U gradu je bilo starovremenskih bordela, go-go barova s plesačicama na šipkama, barova za „sastanke“, s curama koje plešu u krilu, barova za pušenje, s devojkama na kolenima i gradskih deponija na kojima su živele porodice prebirača po

đubretu, tako siromašnih da su prodavali decu, koju će kupci iskoristiti za radnje nezamislive iole zdravom umu.

Pnom Pen, kao što sam rekla, nije bio prijatno mesto.

Čitav taj region – Indokina – bio je čvorište davnašnjih i zamršenih sukoba. Narodi u Kambodži, Tajlandu i Vijetnamu pridržavali su se nekih od najkonzervativnijih običaja. Tradicija je nalagala da žene nose skromnu odeću i da se u javnosti ponašaju neupadljivo i smerno. Strogi tabui su zabranjivali javno iskazivanje naklonosti.

Starovremenska tradicija se na svakom koraku sudarala s tužnom praksom. Za sumu koju bi većina Amerikanaca smatrala bagatelnom, a Kambodžanci više nego primamljivom, mogli ste iznajmiti neke od najlepših žena na svetu za bilo koju vrstu seksa, uz upotrebu svih telesnih šupljina.

Astronauti su se, od *Ratova zvezda*, većini Amerikanaca nametnuli kao heroji, istisnuvši kauboje, ali je stari dobri Divlji zapad u Pnom Penu još bio u modi. Veliki broj go-go barova imao je imena kao što su *Dodž Siti* ili *Laso*. Igračice u kauboj-skim čizmama su ispaljivale pingpong loptice iz svojih vagina.

Budistička plemenita osmostruka staza ka prosvetljenju – ispravno razumevanje, ispravna namera, ispravan govor, ispravno delovanje, ispravno življenje, ispravan napor, ispravna svesnost, ispravna koncentracija – bila je sastavni deo kambodžanskog načina života, naporedo s banditizmom, bezakonjem, građanskim ratom koji je uvek barem tinjao i nezamislivim varijacijama bestidnog seksa. U nekima su učestvovalе devojčice, čije je mesto bilo u učionicama, a ne u bordelima.

U tako šarolikoj seksualnoj ponudi ni kućni ljubimci često nisu bili pošteđeni radne obaveze.

Nasilje i politička previranja nisu bila nepoznanica u Pnom Penu. Često ste mogli videti muškarce u maskirnim uniformama s *kalašnjikovima* preko ramena kako izlaze iz bordela s kurvama za dva dolara dok su pored njih prolazili budistički

kaluđeri u odorama crvene i šafran boje, s činijsama za milostinju u rukama.

DVA POLICAJCA SU se sklonila od kiše ispod trema javne kuće. Pušili su i ćeretali s prostitutkama. Upinjala sam se da ne skrenem pogled. Koračala sam uzdignute glave, gledajući pravo ispred sebe. Užasavala sam se kambodžanskih zatvora. U gradu koji je bio predgrađe pakla, kaznionica mora biti nepodnošljivo mesto. Drhtala sam, uprkos toploj, monsunskoj klimi.

Moto s putnikom je projurio pored mene. Motoi su bili osavremenjene rikše. Ličili su na invalidska kolica, s malim motorom. Istovario je putnika ispred hostes-bara.

Vozač mi se obratio, kad sam mu prišla: „Kauboju, hoćeš li curu za bum-bum?“

Podigla sam kapuljaču ponča, kako bi video da sam žensko. „Neću bum-bum. Hoću da me povežeš.“ Sela sam u moto.

„Gde ćeš?“, pitao je.

„Odbaci me do pristaništa.“

Rečno pristanište je bilo na pet minuta vožnje i na pola puta do mog hotela. Usput ću o svemu razmisliti. Odleteću prvim avionom iz ove noćne more. Ne mogu da se ukrcam u avion bez pasoša, koji mi je ostao na hotelskoj recepciji.

Nisam smela da odem pravo u hotel, zato što će to biti prvo mesto na kom će me policija potražiti. Pristanište je bilo turistički centar grada, s mnoštvom restorana. Spraću sve tragove krvi s odeće u toaletu. Potom ću se provesti pored hotela taksijem i videti da li me policijska kola čekaju ispred ulaza. Utrčaću unutra i uzeti pasoš s recepcije, ako vazduh bude čist. Poći ću na aerodrom. Neću otići u sobu, po svoje stvari. Ostaviću ih.

Blagi bože. Moj um nije dorastao ovom izazovu. Situacija je bila veoma zamršena i krajnje užasavajuća. Šta ću uraditi ako

me policija bude čekala u hotelu? Nisam imala gde da idem, niti sam znala gde da se sakrijem.

Korak po korak. Tako sam postupala u teškim prilikama. Nastavljala sam dalje, korak po korak. Nisam se osvrkala, iz straha da ću ugledati demonske pse, kako škljocaju čeljustima tik iza mene. U najtežim trenucima bih zažalila što nisam bogata. Bogataši možda nisu bili ništa srećniji od ostalih ljudi, ali su barem mogli da biraju nevolju u koju će upasti i da se novcem izvuku iz nekih od njih.

Policijska kola su se parkirala nasred ulice. Zaustavila su saobraćaj.

Da li su pronašli leš?

„Stani. Izlazim.“ Vozač me je razumeo tek kad sam ponovila naredbu.

Izvukla sam nekoliko dolara iz džepa, kad se požalio na mali račun. Tutnula sam mu ih u šaku i požurila. Američki dolari su nailazili na topliji prijem od lokalne valute.

Policijska kola su preprečila ulicu iza mojih leđa.

Stajala sam ispred bum-bum svratišta s velikim staklenim izlogom, punim provokativno obučenih žena i devojčica, opruženih po kaučima. Pulsirajući krvavocrveni neonski natpis „*La Petite Khmer*“, treptao je iznad ulaza. Kmeri su bili većinski narod u Kambodži.

Duboko sam udahnula i ušla u kupleraj.

2.

Topli miris slatkog tropskog voća ispunio mi je nozdrve čim sam prešla preko praga. Neko je zbilja voleo taj parfem.

U jarko osvetljenoj prostoriji bilo je neonskih palmi, kokosovih oraha i postera havajskih devojaka. Bilo bi lepo znati kako su ovi poster, štampani u Honoluluu, završili na zidovima kupleraja u Pnom Penu.

Zidovi su bili zaslepljujuće beli, baš kao i ležaji. Kretanje ovim prostorom je preko dana bilo nemoguće bez naočara za sunce. Kladila bih se da niko nije mario za to da je bela boja simbol duhovne čistote.

Na snežnobelim divanima ležale su sitne devojke u pastelnim šortsevima i topićima s blistavim, crvenim šljokicama. Podsećale su na božićne ukrase iz radnje „samo za odrasle“.

Moja predstava o unutrašnjosti kupleraja, zasnovana na filmovima, sadržala je kristalne lustere, okrugle ležaje presvučene crvenim plišom i privlačne žene u elegantnim večernjim haljinama. Ovo mesto je nudilo odglumljeni orgazam – surovu komercijalu. Snažno, belo osvetljenje je nemilosrdno otkrivalo mračnu suštinu, jeftin seks i ne baš mali broj bubašvaba.

„Devojke“ – zajednička imenica za prostitutke svih životnih doba – ličile su kao jaje jajetu. Ne bih rekla da je ijedna imala

više od trideset. Najviše ih je bilo u rasponu od kasnog puberteta do ranih dvadesetih godina. Nosile su kratke šortseve, prslučiće i visoke štikle. Bilo je onih u kaubojskim čizmicama i platnenim suknjicama koje su jedva pokrivale međunožje.

Preplavio me je talas sažaljenja. Setila bih se majčine uzrečice: *Za ljubav Božju, to se moglo desiti bilo kome od nas*, kad god bih videla ljude u nevolji u kojoj su se našli bez svoje krivice.

Dobrodošlicu mi je poželega „madam“ širokog osmeha. Po iskrenosti nastupa se mogla meriti s političarem u izbornoj kampanji.

„Uđite, uđite, uđite. Svi dobrodošli. Ovde pronaći divnog partnera.“

Širokim, pompeznim gestom obuhvatila je prostoriju punu devojaka. Odmeravale su me praznim pogledima, s profesionalnim osmesima na usnama.

„Bum-bum na kratko, bum-bum na duže vreme, vrlo dobar bum-bum...“

„Neću bum-bum.“ Klimnula sam glavom ka znaku koji je nudio masažu. „Masažu, hoću masažu.“

„Dobra masaža.“ Pokazala je devojku u prslučetu, šortsu s čipkanim obrubom i crnim čizmicama s patent-zatvaračem i visokim štiklama. „Bum-bum na kratko...“

„Samo masažu. U žurbi sam.“

Htela sam da napustim sjajno osvetljenu sobu sa velikim izlozima, izloženu pogledima s ulice, kako bih se što pre sakrila u nekom sobičku, u zadnjem delu zgrade.

Madam je mahnula ka hodniku. „Dobra masaža. I bum-bum.“

Njen engleski se svodio na nekoliko fraza neophodnih za posao.

Krenula sam za devojkom niz hodnik i ušla u jeftino i oskudno nameštenu sobu. U njoj je bio bračni ležaj, kineski